

a uns i les ha augmentat als altres; que ell es el causant del desgavell en la administració municipal de Granollers, esperonat no per un ideal de moralitat, sino per una esbojarrada ambició de manar.

Si l'estar mancat d'ideal, si l'exercici de la violència i la desllealtat amb els amics i correligionaris son procediments honrats, nosaltres no volém ser honrats.

EL VALLESÀ.

ELS PROJECTES DE L'ALBA

Tal com manifestarem els projectes que l'Alba presentà al Congrés, reformant una porció de coses de l'Hisenda Espanyola ha resultat el mes gran dels fracassos.

El criteri sà i noble dels nostres amics del Congrés, ha vençut en tota forma; les intervencions dels nostres Diputats han fet desaparèixer del Congrés el projecte d'impost sobre'ls beneficis de la guerra, i això que era qüestió de gabinet segons manifestacions del propi Comte de Romanones; el projecte de les Mines d'Almaden, de les mes importants mines de mercuri que hi ha en el mon, ha sofert tantíssimes modificacions — mercès a les intervencions patriòtiques dels nostres amics i del Sr. Lacierva — que ja no es conegut ni pel propi Sr. Alba, i aquet senyor — tot un senyor Ministre d'Hisenda — el tenim convertit amb escriptor de lo que li va dictar el Sr. Lacierva d'acort amb el nostre amic senyor Ventosa i Calvell, i aixís ha resultat ésser un projecte tant desfigurat del primer presentat, que'l seu autor, en va perdre la noció de lo que va ésser amb definitiva.

En el Senat un projecte de exercit, combatut per el nostre amic En Pere Rahola, amb una dissecció tant cruenta que va fer sortir de *quici* al Sr. Ministre de la Guerra; y tot seguit al moment de nomenarse una comissió que dicteminés respecte a la modificació del impost de inquilinat te de recórrer el propi senyor Comte de Romanones a demanar ajuda als conservadors *idóneos*, i aixís s'el veu al despatx de Ministres del Senat conferenciant amb el Sr. Sánchez Toca e influint amb tot el seu vassallatge vora el dit senyor, per a que en la reunió de seccions no's demanin explicacions, i es voti sensera la candidatura ministerial.

Es una veritable ignomia per a el poble el tenir que sofrir a un home que ha de fer tots els papers essent President d'un Concell de Ministres, per a sostenir a una poltrona ahont no li pot aguantar el seu talent i els seus coneixements.

La vida d'aquest Govern lliberal (?) es deguda al esperit rastrejador i vassallenc del Sr. Comte de Romanones i l'ampar dels conservadors *idóneos*; i els projectes de l'Hisenda Nacional s'aproban no com els presenta el Ministre, sino com els volen els regionalistes i els maurins.

Sr. Alba, això que a vosté li passa es alló d'ésser sols de nom el pare de la criatura.

Una lleugeresa del Sr. Torras

El periòdic de nostre batlle amb una poca solta extraordinaria, intenta fer brometa sobre'l viatge que feu nostre amic i company, en Serra i Dachs, a Madrid el dilluns de la setmana passada.

Res tindria de particular per nosaltres ni la brometa, ni la poca solta del aludit periòdic; ja hi estem avesats. Pero com precisament l'esmentat solt posa en ridícul no al Sr. Serra sinó al Sr. Torras, posant de manifest la seva lleugeresa o mes ben dit la seva indelicadesa, volém parlarne.

Es vritat que l'amic Serra i Dachs anà a Madrid, i no el dimars sinó el dilluns; pero també es vritat que no hi anà sol sinó que hi anà en companyia de D. Esteve Riera.

Es vritat que per la índole del assumpte es guardá bastanta reserva, essent poquíssimes les persones de Granollers que n'estaven enterades; pero es també cert que dintre d'aquest contadíssim número hi havia el Sr. Torras qui, fora els Srs. Riera i Serra potser era la única persona de la localitat que estava enterada de l'anada de dits senyors i del assumpte que'ls portaba, per qual solució favorable s'interessá, creientla un bé per a Granollers, oferint el seu apoi i col·laboració.

El Sr. Torras coneixia el viatge i el motiu d'ell, hi estava d'acort, i fins el consideraba un bé per a Granollers. ¿No es dones una lleugeresa i fins una indelicadesa, tractar de fer brometa aprofitant el coneixement reservat que tenia d'una cosa tant seria i fins que creia bona per a Granollers amb la sola finalitat de molestar a una persona per creurel enemic polític seu?

Fins a tal punt ha arribat ja el senyor Torras, fins a tal punt ha perdut ja tota noció de serietat i delicadesa que no respecta, les coses mes formals i reservades, per mes que sigan independents i allunyades de la política, quant creu poguerles utilitzar per a posar en ridícul a qui creu adversari seu, sens veurer aquest senyor que usant tals medis qui queda en ridícul a la fi es ell i sols ell.

Sempre havíam reconegut al Sr. Torras en mitg dels seus defectes certa caballerosa delicadesa, avui fins aixó havém d'esborrarli.

Si per el gust d'intentar causar una petita molestia a un contrari polític, desvirtua fets, amaga veritats per ell conegudes i publica desfigurantles tendenciosament notícies que deuria guardar fins a ferse públics ¿de qué se'l pot creurer capás quant busqui un éxit personal o'l l'assequiment d'alguna ambició?

No ho sabém ni volém saberho, ho deixem a la consideració dels granollersins.

Copiém de *El Noticiero* de día 19 del corrent:

«El crimen de la Roca

¿Se identifica la víctima?

En nuestra edición de la noche del 14 del corriente apareció el edicto del juez de instrucción de Sabadell dando a conocer las señas del cadáver que fué encontrado atado de pies y manos y con el rostro mutilado, tal vez para dificultar la identificación, el 4 del actual, en un bosque de La Roca, y las ropas que el interfecto vestía, y podría ocurrir que la publicación de este edicto sirva para poder llegar a la tan anhelada identificación, a juzgar por los informes que sobre el particular hemos adquirido.

El sábado 30 de Septiembre último desapareció de su domicilio de esta capital, Margarit, 25, entresuelo, Fermín Astiguero, de unos 45 años, natural de La Carolina, provincia de Jaén.

El desaparecido vivía en compañía de sus hijos, obreros que disfrutaban de un jornal bastante alto, y las relaciones entre padre e hijos eran tan cordiales, que jamás se suscitaba entre éstos y aquel la más insignificante discusión. Lejos de ocurrir así, el padre era el cajero de los hijos, disfrutando de poderes ilimitados para hacer y deshacer.

Algunas tardes, Fermín Astiguero salía de paseo por las inmediaciones de la casa en que habitaba, pero pronto regresaba a su domicilio, del que no volvía a salir por la noche.

El sábado 30 de Septiembre salió por la tarde como de costumbre, diciendo que iba a un cine próximo, sin que se le haya vuelto a ver, ni se haya tenido noticia alguna de su paradero.

Cuantas gestiones ha practicado la familia para averiguar dónde se encontraba Fermín Astiguero han resultado inútiles, pues como era persona que no tenía amigos, ni frecuentaba establecimiento alguno, nadie ha facilitado informes que pudieran ser aprovechados como pista para venir en conocimiento del sitio en que pudiera encontrarse.

Como la familia suponía que Fermín Astiguero disponía de algún dinero, producto de los ahorros de lo que sus hijos le entregaban semanalmente, en último extremo se llegó a sospechar si podría haber marchado a su pueblo natal, y para salir de dudas se telegrafió a La Carolina, de donde constataron negativamente.

Y cuando mayor era la ansiedad y la angustia de la familia, enteráronse por el edicto por nosotros publicado de que las señas personales y las ropas que vestía el cadáver encontrado en la Roca coinciden en un todo con las del desaparecido de la calle de Margarit, causando la fatal coincidencia el mayor desconsuelo en la familia.

Tal vez de un momento a otro se trasladen a Granollers los hijos de Fermín Astiguero para comunicar sus temores al juzgado instructor».

ESPURNES

Aquesta setmana sí que no hi ha per ahont agafar l'orgue del Sr. Batlle, ni ha per tothom, tothom rep. En Coma, en Serra i Dachs, en Barangé en Ribas, etc. etc., ¡are sí que estem perduts! Inventant coses i treient conseqüències, dels seus invents, la qüestió es que élls troben manera de riculitzar a tothom ¡tira peixet! com diuen élls, no han trobat mal *filón*; qu'un no diu lo que voldríam que digués, li fem dir, i després l'ataquem per alló que nosaltres mateixos havém fantasiat

